

Ako tedaj po obilih skušnjah to nis o, je pač naravno in pravilno, da se slovenske lastne imena pišejo po slovenski pisavi.

Stare pripovedke slovenske.

Nabral na Dolenskem Fr. Peterlin.

Škratelj.

(Konec.)

Škratelj prebiva tudi v jamah, še celó v tacih najrajši, ki „nimajo dna.“ Enkrat so pasli pastirčki blizu neke jame in lučali so kamnje v njo. Kar naenkrat pride venkaj čeden deček v rudeči kapici in praša: „Kdo je mojemu fantku skledico ubil?“ Pastirčki vsi prestrašeni omolknejo, le neki že póstaren pastir odgovori pogumno, rekoč: „Ta le kozica je poskočila in kamenc v jamo brcnila.“ Neutegoma je morala iti ž njim v jamo. Pravijo tudi, ako bi bili kacega fanta pokazali, bi bil ravno tako storil ž njim. Od tistihmal se pastirji še vedno bojé v jamo kamnja metati.

Škratelj je tudi velik goljuf. Nekega dné gré zeló ubožen kmet vés objokan po hosti, pa sreča nekega lovca. Lovec praša kmeta: „Kako, da ste tako žalostni?“ „O, kaj bi ne bil — povzame kmet — zavoljo dolgov mi bojo hišo in grunt prodali; kaj potem počnem z otroci in ženo?“ Lovec pa mu pri teh besedah podá nekoliko denarja in reče: „Nate denarja, da poplačate dolgove svoje! H koncu leta pa vam donesem še en žakelj denarjev, ako le zveste, kako je meni imé.“ No — si misli kmet — ta bo pa že dobra! Za bližnjega lovca bom že zvedil. Ko pride domú, pové ženi, kaj se mu je pripetilo in vsi so bili veseli.

Živeli so več časa nečimerno domá, nihče se ni zmenil zaradi lovčevega imena. Tako preteče vés čas in le še tri dni je manjkalo do pogojenega dneva, ko ga bo ondašnji dobrotnik prašal za svoje imé. Zdaj še le mu v misel pride, kako bo zvedil ime neznanega lovca, ki je brž ko ne škratelj. Mož gré v ravno tisto hosto, kjer je pred letom srečal neznanega lovca. Ko pride v hosto, se spravi brž na visoko hojo ter dobro pazi, kaj bi vidil in slišal. Kar pride možicelj v rudeči obleki, zakuri ter skače okoli ognja in poje: „To je dobro, to je dobro, da kmetič ne vé, da je meni „birkmandelj“ (*) imé!“ „Dobro je“ — si misli kmet, gré domú ter pové, da je že zvedil, kako je imé škratelju, ki ga je unidan v podobi lovca srečal. Ko tretji dan napoči, pride škrat pod okno ter praša: „Kmetič, si li zvedil, kako je meni ime?“ Kmet v hiši pa odgovori: „Kaj za tacega birkmandeljca, kakor si ti, ne bom zvedil?“ Škratelj to slišati, vrže srdit obljubljeni denar skozi okno v hišo, tako zeló trdo, da se vsa hiša potrese, šipe v oknih se podrobijo in cel vogal hiše se odvalí. Skušali so sicer, ko so bogati bili, dozidati ta vogal, a kar so podnevi sezidali, jim je škrat ponoči podri; hiša je toraj vedno brez vogala v tisti spomin.

Národne stvari.

Odprto pismice visokočislani domorodkinji

L. Pesjak-ovi.

Poslala Ljubnikova z Gorenškega.

Vaše pismice me je navdalo z neizrekljivim veseljem. Lepa je svetu priča, da mila naša domovina vendar ni taka sirota, kakor marsikdo misli. Bog daj, da bi v srcih vseh Slovenk odmevalo pismice Vaše in zdramilo mlačne in zaspane matere naše, ki celó ne

vedó, kako obširen je obseg 4. zapovedi Božje! V naši okolici — bodi Bogu milo! — je dokaj dokaj taci. Ne mislite, blaga gospá, da sodim preostro. Povem Vam le edino to, da se ne manjka učiteljc, ktere celó priprostim kmečkim deklinam silijo jezik ptuje kulture, namesti da bi jih s pomočjo blage matrne besede omikovale v mnozih vednostih, ki jih tudi ženska živo potrebuje. Oprostite tedaj, blaga domorodkinja, če rečem, da pismice Vaše bilo je prerahlo in prenežno; da bi zdramilo tako nemarnost, trebalo bi šumenja morskih valov in treska podnebnega, da bi gore se majale, in še je dvomljivo, ali bi se zbudilo, kar spava tako mrtvo spanje? Al to naj Vas ne straši! Le drite s svojim duhom zaspanke; trkajte na njih duri. Ako Bog dá in sreča mila, začele se bojo odperati glasom domorodnim. In tako z Bogom, preljuba gospá!

Miroslavu odgovor.

Donesle šaljico

„Novice“ mi so,

Kako si ti zbiral

Skrbnó si ženó.

Pa žali me, da si

Se tiček že vjel;

Le vendar se nadjam,

Da bodeš še pel!

Ko brala, smejala

Sem res se na glas!

Če možki si zbira,

Zakaj pa ne jaz?

Jaz tudi bi rada

Možila se kdaj,

Pa ni ga in ni ga,

Da pelje me v raj!

Debelega nočem,

Je „beuf á la mode“;

Neroden še v hrami,

Predebel je sod!

In suhega še manj;

Zanj križa ne dam,

Ker kožo le v ričetu

Rada imam.

Premladega nočem,

Ker mi je preživ;

Ko mene privezal,

Bi druge lovil!

Prestarega še manj,

Da grela bi ga;

Na glavi vesela

Ne gledam snegá!

Prelepega nočem;

Že vsaka pové,

Da gledajo lepi

Le sebe možjé!

Pa grdega še manj,

Ne morem za to!

Kdor vrabce le plaši,

Pa mene ne bo!

Bogatega nočem,

Ker zlate roké

Nikolj ne veljajo

Nad zlato srcé!

Pa revnega še manj,

Je križ brez bogá!

Ljubezen brez kruha

Po vodi bi šla!

Učenega nočem,

Podnevu bi bral,

Zvečer bi zadremal,

Pa trdno zaspal!

Bedaka še najmanj!

Kdor nima glavé,

Ne vedel bi zame,

Še zase ne vé!

Velicega nočem,

Pri srcu mi ni,

Ker lahko jo kupim,

Če treba žrdí!

In majhnega še manj,

Zakaj pa? — Za to:

Ker paprk je paprk

In večí ne bo!

Sem sredne postave,

In zvest'ga srcá,

Le tacega téla

Za zdaj bi možá!

Prebrisane glave,

Te mora pa bit',

Če ne, v Mehikansko

Naj gré se solit'!

Pod palcem tud' nekaj

Ker to se že vé,

Da prazni žakljíci

Po konc' ne stojé!

Ne vem pa, kdo pelje,

Alj ne, me na dom:

Če srednji alj nihče,

Pisala ti bom.

Majarčičeva.

Deželni zbori.

Deželni zbor v Ljubljani.

V 21. in poslednji seji (15. aprila) je bil na vrsti službeni in domači red ljubljanske bolnice. Poročevalec Deschmann je pripovedoval, zakaj je novi odsek črtež deželnega odbora predrugačil, da je iz 111 paragrafov naredil jih samo 65. Rekel je, da je ta odsek imel 6 sej, v ktere je bil tudi na pomoč poklical c. k. penzijeniranega profesorja in bolniškega vodja g. dr. Čubra. Odseku se je zdelo posebno važno, da bi deželnemu odboru ostala oblast, ukrepati, in paziti na bólnico; da bi se pokorščina na tanko določila; da bi

*) Bergmännchen, gorski možicelj, divji mož.

glavno vodstvo bilo enotno; da bi se napravilo, kar se največ dá, dobro gospodarstvo. Kar se tiče usmiljenih sester, pak se je zdelo odseku, da je treba ostati pri pogodbi med vlado in med sestrami, ktero je tudi deželni odbor izpoznal za veljavno, ko je bólnico prejemal. Primarjem na njihovih oddelkih se je moralo pripoznati toliko oblasti, kolikor se je ujemlje z enotnim vodstvom, in da se mnogovladstvu ne odpró duri in vrata, zato je bilo potrebno, da se nekoliko oblasti vzame sekundarjem. Črtež deželnega odbora sicer ima to posebnost, da méri na nekako bolniško ustavo, novi red pa nima v sebi toliko ustave, pa meri bolj na gospodarstvo, redno oskrbovanje in na lepo vedénje. Naposled je govornik nasvetoval: 1) slavna zbornica naj ta službeni in domači red potrdi; 2) ta red naj dobí precej veljavo, ter deželnemu odboru naj se naročí, da to dožene. Potem je od konca do kraja bral ves službeni red, kakor ga je odsek osnoval, pa v prvih paragrafih sam sebe popravil, ko je bil načrt že na kamen natisnjen, ker se mu je na obrazu bralo, da nima prave podobe. — Za njim se je oglasil poslanec dr. Bleiweis, rekoč: Zdaj smo slišali črtež odsekov, in sicer že v drugi popravljeni podobi! V odseku, ki je predrugačil prvotno osnovo hišnega bolniškega reda, so bili štirje gospodje poslanci, od katerih se ne more zahtevati, da bi poznali bolniško službo, ker niso zdravniki, in torej so si bili privzeli dr. Čubra k posvetovanju; jaz sem v tem odseku prvotni črtež deželnega odbora samo kakor deželni odbornik zastopal. Razložek med prvim in drugim črtežem je ta, da prvega so narejali trije zdravniki in deželni odbor, ki ima že tri leta gospodarstvo ljubljanske bólnice v rokah, in te reči skorej tako vé, kakor sami zdravniki. Črtež odsekov je tudi prav za prav največ le ostal pri črtežu deželnega odbora, iz kterege je vzel 70 paragrafov pa je prekucnil marsikaj narobe. Rečeno je bilo od nasprotne strani, da je ta črtež krajši. Res je imel črtež deželnega odbora 111 paragrafov, tū jih je pa le 65; al kratkoba je samo na videz, ker včasih so celó po trije, in še več paragrafov, v en paragraf stlačeni, in večkrat prav neukretno, kar mislim pri drobnejšem razgovoru dokazati. Ako človek novi črtež bere, posebno, če vé, kako je v bólnici, precej se opomni nemškega prigovora: „opéri mi kožuh, toda nikar mi ga ne zmoči.“ Oktobra 1855. leta so bólnico prevzele usmiljene sestre. Od tega časa je bilo tudi v Ljubljani, kakor po drugod, s sestrami nekoliko razprtij, ki izvirajo iz pogodbe, ž njimi narejene. Ne grajam Bachovega ministerstva, da je bólnice izročilo ženskim, za ktere vem, da so pripravnejše od moških, kakor so to usmiljene sestre slavno že dokazale ob vojskah itd., toda vendar bi se ne poganjal za-nje po vsakej ceni, ampak samo po takej ceni, da brez tožeb strežejo bolnikom. Napačno je, da vlada v pogodbo s sestrami ni postavila pozitivnih naredeb, ampak da je le splošneje govorila. Paragrafe, ki spadajo semkaj, hočem slavnej zbornici brati. (Govornik bere §§. 8. in 10.) V teh dveh paragrafih je gotovo dovelj vzroka razprtijam z usmiljenimi sestrami, katerim je na eni strani dana vsa oblast, na drugi strani pa je spet rečeno, da vlada ima pravico paziti nanje in vse narejati, kar bi se jej zdelo potrebno. Pogodba sama je kriva, da so razprtije v bolnicah. Ko se je leta 1855 bólnica izročala sestram, bila je skrb za bolnike tako majhna, da so one vzele vse prostore v bólnici za-se, in sekundarji so morali iz hiše iti. Deželni odbor je prevzel bólnico brez zdravnikov, celó brez nadzornega zdravnika (inspektionsarzt). Deželni odbor je v gospodarstvo pripravil red tako, da moremo zdaj zadovoljni biti z usmiljenimi sestrami, in tudi v službeni red je postavil take pravila, kakoršne so potrebne za

red. Odsekovemu črtežu pa manjka najpotrebnejših vodil; če pa jih nima, čemu je cela ta stvar? O posameznostih mislim v drobnejšem razgovoru povedati svoje misli. — Za njim se je oglasil dr. Toman, rekoč, da deželni odbor po §. 25 deželnega reda tudi ni imel dolžnosti, da bi naredil vés hišni red, ampak le glavne reči, in ako ga je naredil, dobro vé, zakaj, kakor je razložil dr. Bleiweis. Gosp. poročevalec je denes pravil zbornici v tem redu celó take prenapredbe, katerih v litografovanem poročilu nismo brali; a §. 27 dež. reda govori, da mora vsako poročilo vsaj 48 ur, predno pride v seji na vrsto, biti poslancem razdeljeno; teh popravkov pa pred sejo nihče ni slišal. Naposled govornik svetuje: naj razgovor o službenem in hišnem redu neha, in naj se naročí deželnemu odboru, da pred prihodnji zbor položi glavne reči, po katerih se ima ustanoviti potem ta naprava. — Potem se je oglasil poslanec Mulley: Zdaj imamo dva črteža, izmed katerih nobeden ni brez napák, toda boljše je nekaj, nego nič. Poslanec dr. Bleiweis je bil tudi v ta odsek izvoljen, zakaj ga pa ni bilo več nego samo dvakrat v seji? Dr. Tomanu se čudim, da že v začetku letošnjega zbora ni opomnil, da ima deželni odbor samo glavne reči ustanoviti. — Poslanec Krommer je dr. Tomanu očital, da nima dovolj doslednosti, ker je o črteži deželnega odbora drugače govoril nego danes govori, in da sta dr. Toman in dr. Bleiweis pozabila, da ni v zbornici usmiljenih sester, da bi se ž njimi narejale pogodbe. — Dr. Toman odgovori, da tačas, ko je bil črtež deželnega odbora na vrsti, ni mogel te reči še cel mesec premišljati, zdaj pa; a poslanec Krommer, ki se sicer vselej poganja za vse pravice naše dežele, danes ne mara za-nje! Dr. Bleiweis odgovori poslancu Mulley-u: Bil sem v odboru, dve dolgi seji sem bil v odboru; branil sem svojo reč, da me celó zdravnik tega odbora ni mogel zavrniti; al ta črtež je bil naredil deželni odbor, zato — se ve da — ni smel obveljati! Kakor srčen vojak sem se branil, toda ko sem vidil, da vse nič ne pomaga, potlej sem rekel odseku, da menda samo zato hodim v sejo, da mu čas tratim; na to sem domá ostal. — Potem je govoril še Krommer in Svetec, ki je rekel, da podpira Tomanov nasvet, ker sicer se zbornici obeta dolg razgovor, kakoršen se bode še večkrat ponavljal, ako se ne bode držala deželnega reda; ker dalje prihodnje leto pride najbrže tudi na vrsto domači red prisilne delalnice, in tudi čas in stroški prepovedujejo odmikati se od zakona. — Zadnji je govoril poročevalec Deschmann, da ni čisto nič treba, da bi se zadeve usmiljenih sester spravile v red, ampak da je v bólnici najhuje to, ker se ne vé, kdo je gospodar, kdo kuhar. Odsekov črtež se kritike ne boji. Poglavitna reč je, da bode v bólnici mnogovladstva konec. Govornik priporoča, naj zbornica potrdi odsekov črtež. Dr. Bleiweis je opomnil še nekoliko djanskih reči in potem je za nekoliko časa prenehala seja. Odborniki so v tem času tako žive pomenke imeli med seboj, kakor še v nobeni seji poprej; zbornica je bila podobna sejmu. Deschmannovi družniki pa so tudi kmetiške poslance mečili, da bi glasovali za to, naj odsekov črtež obveljá brez vsega pretresa. Ko se zopet začne seja, prideta na glasovanje nasveta gospoda dr. Toman in obá padeta. Potem poslanec Krommer svetuje, naj zbornica vés odborov črtež „en bloc“ to je, brez vsega pretresavanja odobrí. Ta nasvet je bil po nekterih poslancih podpiran. Dr. Bleiweis pravi, da črtež brez pretresanja potrditi bi se reklo mačka v žaklji kupiti, in protestira zoper tako odobravanje, ker ima o posameznih rečéh še več opomniti. Dr. Toman pravi, da bi rad bil tudi slišal, zakaj poslanec Krommer

priporoča, naj se črtež odobri brez pretresa, kajti le-to se menda vendar nima zato zgoditi, ker so poslanci z eno nogo že skoro doma. Tudi že sam §. 4 mu brani, Krommerjev nasvèt podpirati, za druge reči pa, ktere je Deschmann samo pripovedoval, na litografovanem poročilu pa niso, ne mara, ker niso po opravnem redu. V §. 4 je rečeno, da poprejšnje inštrukcije naj obveljajo, ako niso bile že kaj prenjarejene. Te inštrukcije pa zbornici niso znane in tudi pogodba z usmiljenimi sestrami ne. Odseku je bilo treba mesec dni, predno je zvršil ta črtež, torej ne more nihče zahtevati, da bi se ta reč brez vsega premislika v celoti precej potrdila. Govornik naravnost reče, da pojde iz zbornice, ako bi črtež obveljal brez pretresa. Poslanec Deschmann odgovori: ko bi zbornica hotela zmerom čakati, predno dr. Toman sklene, kako bode delal, predno prebere te in une inštrukcije, potem bi svoje razgovore morala večkrat odložiti, ker tudi o ženitevskej privolitvi je rekel, da še sam prav ne vé, kako bi glasoval. Dr. Toman ga po pravici ostro zavrne rekoč: Nikdar nisem zamudil svoje dolžnosti; nikdar ni bilo zbornici treba čakati me; poslancu Deschmannu pa nisem pravil, kaj prebiram in s katerimi črteži deželnega zbora se pečam. Žaljenje Deschmannovo mečem z nevoljo nazaj na-nj. O ženitevskih privolitvah sem mislil tako, da bodem glasoval za-nje, če bode treba. — Predno se je začelo glasovanje o nasvetu Krommerjevem, da bi črtež obveljal brez kacega pretresa, sta dr. Toman in dr. Bleiweis zapustila zbornico, ker sta protestirala zoper to, da se „maček v žaklju“ kupi. 15 zoper 7 glasov je potrdilo odsekov bolniški red. In tako je konec bil sila viharne razprave.

Na to se oglasi prvosednik gosp. baron Codelli: Svoje delo smo končali, in letošnji zbor je tedaj zvršen. Predno se ločimo, naj mi bode za slovó dovoljenih še nekoliko besed. Če se ozremo na razgovore v zbornici, moramo pritegniti, da je deželni zbor o mnogih rečeh imel posvete in naredil sklepe; to je storila delavnost raznih odsekov, katerim se zahvaljam v svojem in vse zbornice imenu. Moja gospôda! zdaj pojdete domú; moje najboljše želje vas bodo spremljale. Ko nas cesarjevo povelje zopet pokliče, potem naj nas več ne moti nezloga in noben neprijeten glas; zložno hočemo delati za korist svoje domovine. Predno pustimo to dvorano, zakličemo Njih veličanstvu trikrat: hoch! Zbornica vstane in ponavlja trikrat. Poslanec Krommer izusti zahvalo prvosedniku, da je tako marljivo, skrbno in ljubeznjivo vodil seje in tudi Njih ekselenciji ces. namestniku, da je krepko zastopal deželne koristi; in izreče upanje, da se v prihodnji zbor snidejo zopet vsi letošnji poslanci. Njih ekselencija gospod baron Schloissnigg reče, da ima odkritosrčno željo, naj bi trud deželnega zbora imel koristne nastopke.

Dopisi.

V Mariboru 16. rožnika. — r — Gosp. Herman se je tudi letos za štajarske Slovence tako živo potegoval, in njih pravice tako izvrstno zagovarjal, da je bilo ginjeno vsako slovensko srce. Pričali so to tudi dopisi v „Novicah“, dospevši od vseh strani štajarske Slovenije. Če se pa kateri mož tako trudi za narod, treba je, da se mu tudi skaže narodova hvaležnost. Tedaj so nekteri domoljubi premišljevali in pretehtovali, kaj bi vendar bilo v ta namen najbolje storiti. Ena misel se je pa spoznala za najboljšo. Ker smo namreč vsi prepričani, da g. Herman-u ne moremo drugega plačila ponujati, ko dokaz, da ga vsi posebno čislamo in srčno ljubimo; ker nadalje tudi vsi želimo vedno pred očmi imeti tistega moža, ki za nas

toliko dela — tedaj je bilo odločeno, da na svetlo damo podobo g. Hermana, na kamen rezano. Ko smo prvič prosili g. Hermana, naj bi to smeli storiti, in naj se v ta namen podá na Dunaj, odrekel se je pohlevni mož tej časti, rekši, da nima dovelj zaslug. Po drugi ponavljeni in pomnoženi prošnji pa je obljubil, da gré za nas na Dunaj, in tedaj je upati, da bomo v nekaj tednih podobo imeli. Našla se je tukaj blagodarne roka, ki potrebne denarje posodi; glava nad to roko je g. dr. Prelogova, ki bo tudi založnik, in prepusti dobiček mariborski čitavnici. Tudi iz Celja pa iz Bistrice smo že dobili podporo za to delo. Vsem za ta čas srčna hvala, dokler ne bomo plačali s podobami. Cena podobi je odločena 1 gold. Kdor naročnino že sedaj odpravi, nam jako pomaga, in po prodajnicah bode podoba bolj draga. Zato vabimo Slovence, naj blagovolijo naročnine dr. Prelogu, zdravniku v Mariboru, pošiljati. — Čitavnica naša tudi že priprave dela za namenjeno večo besedo dne 31. julija tega leta. Samo to nas moti, da še ne vemo gotovo, ali dobimo tisti dan Kartinovo véliko dvorano, kjer smo tudi pred dvema letoma praznovali prvo obletnico našega društva. Prihodnji mesec namreč pride drugi najemnik tiste dvorane iz Dunaja, in sedaj se ne zna, kje je. „Besedi“ je že lep načrt izdelan. Mislim, da dvorana ne bo za to ostala prazna, ker se je letos odločila vstopnina, 40 kr. zneseča. Društvo bi si namreč rado tudi kaj prigrisodarilo, in sčasoma prišlo pod svojo streho. To nas enmalo pika, da se lep hram zida blizo gledišča za nemško „kazino“; ne, da bi jim zavidovali, al radi bi tudi mi si tako pomôgli.

Iz Maribora. (Iz čitavnice.) Ker se društveno leto 17. julija končá, bode volitev novega odbora v glavni skupščini dne 3. julija ob 8. uri zvečer. Ob enem bode tudi razgovor, kako se hočemo udeležiti svečanosti v Zagrebu 20. avgusta. Odbor.

Iz Celovca. *) Napravili smo v Celovcu slavyansko čitavnico. Kdor Celovec pozná, reči mora, da tû ni ugodno mesto za njo. Ako čitavnica hoče — ne rečemo — cveteti, ako hoče le obstati, treba bode napenjati vse žile, sukati pero, odpirati mošnjo. Da se toraj čitavnica celovška postavi na trdne, stalne noge, snovali in kovali so si rodoljubi to in uno reč. Nek večer sproži nek domorodec še to-le misel: Kaj bi bilo, če bi si čitavnica poskusila napraviti svojo tiskarnico. Dobíček se kaže gotov; kajti samo to, kar se zdaj slovenskega tiska v Celovcu, znaša že 3—4000 fl. na leto. Strela je vdarila, vse je bilo zdaj po koncu, vsi so vpili na eno grlo: „Jaz rad pomagam, jaz dam, kolikor premorem, jaz tudi in jaz tudi.“ Vse je bilo židane volje. Na dobíček ni mislila nobena živa duša, tem manj še govorila od njega. Le ena edina misel je navduševala vseh srca: Živila naša čitavnica! ona bode imela čisti dobíček, le plačevala bode obresti za vložene denarje in sčasoma povračevala posojeno istino (kapital). To je bil naš statut ali ustav — bil je jasen in kratek: „Vse za čitavnico našo!“ Res žalostno je torej, da so ti darežljivi rodoljubi za vso svojo dobro

*) Sl. vredništvo „Slov. Prijatla“ je v 6. svojem listu željo izreklo, naj natisnemo sestavek, ki razjasnuje dopis iz 20. in 21. lista „Novic.“ Ker že pravo samo po sebi terja, da se razjasni stvar, ako razjasnila potrebuje, nam častiti naš dopisnik ne bode za zlo vzel, da storimo, kar poštenje vredniško od nas zahteva, sl. vredništvo „Pri.“ pa tudi ne bode zamerilo, da smo izpustili iz njegovega sestavka, kar je zgolj osebno očitjanje, ker tudi v „Novicah“ nikjer ni bilo o pojedini osebi nikjer govora, ampak le od dveh strank brez imena. Konečno pa zagotovljamo, da bi bolje bilo, ako bi se o tej stvari nič ne bilo očitno govorilo, kakor da se celó med našinci unema razprtje, ki ga iz srca obžaluje vsak domoljub, dasi tudi ne vé: zakaj nesloga in odkod? Vred.